

Cartea lui Daniel - Numărul o sută și unu

Solul legământului: de la purificare la purgare

Jeff Pippenger

2024-02-29

Săptămâna în care Hristos a confirmat legământul a reprezentat perioada de la botezul Său până când Hristos, în sanctuarul ceresc, S-a ridicat la lapidarea lui Ștefan.

Dar el, fiind plin de Duhul Sfânt, a privit țință spre cer și a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu, și a zis: Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu. Atunci au strigat cu glas mare, și-au astupat urechile și s-au năpustit asupra lui toți deodată; și, scoțându-l afară din cetate, l-au împrășcat cu pietre, iar martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul. Și îl loveau cu pietre pe Ștefan; iar el chema pe Dumnezeu și zicea: Doamne Isuse, primește duhul meu. Apoi a îngenuncheat și a strigat cu glas mare: Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta. Și, zicând aceasta, a adormit. Faptele Apostolilor 7:55-60.

Când Ștefan a fost ucis cu pietre și Mihail s-a ridicat, Evanghelia s-a îndreptat către neamuri, căci până atunci Evanghelia fusese restrânsă la iudei.

Atunci, a zis îngerul: „El va confirma legământul cu mulți pentru o săptămână [șapte ani].” Timp de șapte ani după ce Mântuitorul Și-a început lucrarea, Evanghelia avea să fie propovăduită cu precădere iudeilor; timp de trei ani și jumătate de către Hristos Însuși; iar după aceea de către apostoli. „La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” Daniel 9:27. În primăvara anului 31 d.Hr., Hristos, adevărata jertfă, a fost jertfit pe Calvar. Atunci catapeteasma templului s-a rupt în două, arătând că sacralitatea și semnificația cultului jertfelor încetaseră. Venise vremea ca jertfa și darul de mâncare pământești să înceteze.

Săptămâna aceea—șapte ani—a luat sfârșit în anul 34 d.Hr. Atunci, prin lapidarea lui Ștefan, iudeii au pecetluit în mod definitiv respingerea Evangheliei; ucenicii care fuseseră împrăștiați prin prigonire „mergeau pretutindeni vestind Cuvântul” (Faptele 8:4); și la puțin timp după aceea, Saul, prigonitorul, s-a convertit și a devenit Pavel, apostolul neamurilor. *The Desire of Ages*, 233.

În anul 34, săptămâna sacră (două mii cinci sute douăzeci de zile) s-a încheiat, iar Israelul antic a fost repudiat de Dumnezeu; timpul lor de probă se închisese pe deplin. În acel moment, pedeapsa asupra Israelului antic pentru respingerea legământului și pentru răstignirea Fiului lui Dumnezeu a căzut sub judecata executorie a lui Dumnezeu. Dumnezeu, în îndurarea și în îndelunga Sa răbdare, a amânat distrugerea Ierusalimului până la asediul și distrugerea din perioada 66-70 d.Hr.

Versetele din capitolul al nouălea al cărții Daniel, care au identificat săptămâna în care Hristos a întărit legământul, arată de asemenea că Roma păgână (prințul care avea să vină) avea să distrugă cetatea și sanctuarul; însă Dumnezeu, în îndelunga Sa răbdare și milă, le-a îngăduit copiilor

vechiului Israel un răstimp pentru a auzi Evanghelia și a lua o hotărâre, după cum făcuseră părinții lor, în perioada de șapte ani a lucrării lui Hristos și a ucenicilor în mijlocul lor.

Aproape patruzeci de ani după ce osânda Ierusalimului fusese rostită de Însuși Hristos, Domnul Și-a amânat judecățile asupra cetății și a națiunii. Minunată a fost îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de cei care au respins Evanghelia Sa și față de ucigașii Fiului Său. Pilda pomului neroditor reprezenta modul în care Dumnezeu Se purta cu națiunea iudaică. Porunca fusese dată: „Taie-l; de ce mai împovărează pământul?” (Luca 13:7), dar mila divină îl cruțase încă puțin. Existau încă mulți dintre iudei care nu cunoșteau caracterul și lucrarea lui Hristos. Și copiii nu se bucuraseră de prilejurile, nici nu primiseră lumina pe care părinții lor o disprețuiseră. Prin propovăduirea apostolilor și a tovarășilor lor, Dumnezeu avea să facă lumina să strălucească asupra lor; le era îngăduit să vadă cum se împlinise profeția, nu numai în nașterea și viața lui Hristos, ci și în moartea și învierea Sa. Copiii nu erau osândiți pentru păcatele părinților; dar când, cunoscând toată lumina dată părinților lor, copiii au respins lumina suplimentară acordată lor înșiși, au devenit părtași la păcatele părinților și au umplut măsura nelegiurii lor.

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de Ierusalim nu a făcut decât să-i întărească pe iudei în încăpățânata lor nepocăință. Prin ura și cruzimea lor față de ucenicii lui Isus au respins ultima ofertă a îndurării. Atunci Dumnezeu Și-a retras ocrotirea de la ei și a încetat să mai țină în frâu pe Satana și pe îngerii săi, iar națiunea a fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și-l alesese. Copiii ei disprețuiseră harul lui Hristos, care i-ar fi împuternicit să-și supună pornirile rele, iar acum acestea au ajuns biruitoare. Satana a trezit cele mai aprige și mai decăzute patimi ale sufletului. Oamenii nu mai raționau; erau dincolo de rațiune, conduși de impuls și de o furie oarbă. Au devenit satanici în cruzimea lor. În familie și în națiune, deopotrivă în rândurile celor mai înalte și ale celor mai joase clase, domneau suspiciunea, invidia, ura, cearta, răzvrătirea, uciderea. Nu era siguranță nicăieri. Prietenii și rudele se trădau unii pe alții. Părinții își ucideau copiii, iar copiii, pe părinți. Conducătorii poporului nu aveau putere să se stăpânească pe ei înșiși. Patimile neînfrânate i-au făcut tirani. Iudeii primiseră mărturia mincinoasă pentru a-L condamna pe nevinovatul Fiul al lui Dumnezeu. Acum învinuiri mincinoase le făceau viața nesigură. Prin faptele lor, de multă vreme spuneau: „Să înceteze dinaintea noastră Sfântul lui Israel.” Isaia 30:11. Acum dorința le-a fost împlinită. Frica de Dumnezeu nu-i mai tulbura. Satana era în fruntea națiunii, iar cele mai înalte autorități civile și religioase erau sub stăpânirea lui. Marea controversă, 27, 28.

Ca Solul Legământului, Hristos a lucrat mai întâi în mod exclusiv cu iudeii. În anul 34, la lapidarea lui Ștefan, Evanghelia a trecut apoi la neamuri și a sosit timpul judecății executive a lui Dumnezeu, deși Dumnezeu, în mila Sa, a amânat acel moment cu aproximativ patruzeci de ani.

Ca Sol al Legământului, în împlinirea capitolului trei din Maleahi, Hristos a curățit de două ori templul. El a făcut aceasta într-o perioadă rânduită în chip deosebit pentru poporul legământului, care atunci era trecut cu vederea și repudiat, și totodată pentru cei care aveau să devină noul popor ales. Când acea perioadă s-a încheiat, a început timpul judecății executive a lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul a fost solul care a pregătit calea pentru lucrarea lui Hristos de a ridica un nou popor ales cu care El avea să încheie un legământ.

Cele două curățiri ale templului au fost lecții ilustrative care înfățișau lucrarea lui Hristos de curățire a templului sufletului. Când, în capitolul trei din Maleahi, Solul Legământului sosește deodată, El îi curățește și îi lămurește pe fiii lui Levi, în vederea aducerii unei jertfe, ca în zilele de odinioară.

Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui? Și cine va putea sta în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorilor. El va șede ca un topitor și curățitor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în dreptate. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de mai înainte. Maleahi 3:2-3.

Capitolul al treilea din Maleahi și cele două curățiri ale Templului reprezintă o desăvârșire a credinței fiilor lui Levi, înfăptuită de Solul Legământului. Desăvârșirea credinței fiilor lui Levi este reprezentată de purificarea aurului.

Trebuie să existe, la toți cei care au vreo influență în sanatoriu, o conformare la voia lui Dumnezeu, o smerire de sine, o deschidere a inimii către prețioasa influență a Duhului lui Hristos. Aurul lămurit în foc reprezintă dragostea și credința. Mulți sunt aproape lipsiți de dragoste. Autosuficiența le orbește ochii față de marea lor nevoie. Există o necesitate imperioasă de o convertire zilnică la Dumnezeu, de o experiență nouă, profundă și zilnică în viața religioasă. Mărturii, volumul 4, 558.

Maleahi, capitolul trei, și cele două curățiri ale Templului reprezintă o desăvârșire a înțelegerii sporirii cunoașterii în rândul celor înțelepți, care sunt fiii lui Levi, desăvârșire înfăptuită de Solul Legământului. Desăvârșirea fiilor lui Levi este reprezentată prin purificarea argintului.

Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate: precum argintul lămurit într-un cuptor de pământ, curățit de șapte ori. Psalmul 12:6.

Solul Legământului trebuia să-i curățească pe fiii lui Levi, după cum se curăță argintul și aurul. Cuvântul lui Dumnezeu este cel care curățește, căci a fi curățit înseamnă a fi îndreptățit și sfințit.

Sfințește-i întru adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Ioan Botezătorul a fost solul care a pregătit calea pentru Solul Legământului în prima împlinire a capitolului trei din Maleahi, iar mesajul său în această privință a fost de natură cvadruplă. Lucrarea lui a inclus identificarea lucrării de curățire care urma să fie înfăptuită de Solul Legământului, iar lucrarea de curățire înfăptuită era reprezentată ca un act de măturare a unei arii de treierat. El a identificat faptul că fostul popor ales se afla atunci în procesul de a fi lăsat deoparte. El a prezentat, de asemenea, mesajul laodicean poporului lui Dumnezeu, arătându-le astfel păcatele lor și păcatele părinților lor. El a așezat toate aceste realități în contextul "mâniei care are să vină." Lucrarea solului care a pregătit calea reprezenta lucrarea unuia care nu primise niciodată o educație în sistemul educațional al poporului care era lăsat deoparte.

În Ioan Botezătorul, Domnul Și-a ridicat pentru Sine un sol ca să pregătească calea Domnului. El trebuia să aducă lumii o mărturie neclintită, muștrând și condamnând păcatul. Luca, vestind misiunea și lucrarea lui, spune: "Și el va merge înaintea Lui, în duhul și puterea lui Ilie, ca să

întoarce inimile părinților spre copii și pe neascultători la înțelepciunea dreptilor; ca să pregătească un popor pregătit pentru Domnul" (Luca 1:17).

„Mulți dintre farisei și saducei au venit la botezul lui Ioan, iar el, adresându-se acestora, a zis: ‘Pui de vipere, cine v-a înștiințat să fugiți de mânia ce vine? Aduceți, așadar, roade vrednice de pocăință; și nu începeți să ziceți în voi înșivă: "Îl avem pe Avraam ca tată", căci vă spun că Dumnezeu poate, din pietrele acestea, să ridice fii lui Avraam. Și acum securea stă la rădăcina pomilor; așadar, orice pom care nu face rod bun este tăiat și aruncat în foc. Eu, în adevăr, vă botez cu apă spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc; lopata de vânturat este în mâna Lui; El Își va curăți pe deplin aria și Își va aduna grâul în jitiță, iar pleava o va arde cu foc nestins’ (Matei 3:7-12).”

Glasul lui Ioan s-a înălțat ca o trâmbiță. Misiunea lui era: «Arată poporului Meu fărădelegea lui și casei lui Iacov păcatele ei» (Isaia 58:1). Nu dobândise nicio erudiție omenească. Dumnezeu și natura îi fuseseră învățători. Dar, pentru a pregăti calea înaintea lui Hristos, era nevoie de unul destul de îndrăzneț încât să-și facă auzit glasul asemenea profeților de odinioară, chemând națiunea decăzută la pocăință. Selected Messages, cartea 2, 147, 148.

William Miller a fost al doilea sol care a pregătit calea pentru Solul Legământului, iar persoana și lucrarea lui Miller fuseseră prefigurate de Ioan Botezătorul.

Mii au fost călăuziți să îmbrățișeze adevărul propovăduit de William Miller, iar slujitorii ai lui Dumnezeu au fost ridicați în duhul și puterea lui Ilie pentru a proclama mesajul. Asemenea lui Ioan, Înaintemergătorul lui Isus, cei care au predicat acest mesaj solemn s-au simțit constrânși să pună securea la rădăcina pomului și să-i cheme pe oameni să aducă roade vrednice de pocăință. Scrieri timpurii, 233.

Iudeii căutători de pricină din vremea lui Hristos fuseseră induși să se încreadă într-un mesaj fals cu privire la Mesia. „Mesia” este echivalentul ebraic al cuvântului grec „Hristos”, care înseamnă „Unsul”.

Cuvântul pe care Dumnezeu l-a trimis fiilor lui Israel, vestind pacea prin Isus Hristos: (El este Domn al tuturor:) Cuvântul acela, zic eu, îl știți, care a fost vestit prin toată Iudeea și a început din Galileea, după botezul propovăduit de Ioan; cum Dumnezeu l-a uns pe Isus din Nazaret cu Duhul Sfânt și cu putere: care umbla făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de către diavol; căci Dumnezeu era cu El. Faptele Apostolilor 10:36-38.

Atât „mesia”, cât și „hristos” înseamnă „Cel Uns”. Hristos a fost uns la botezul Său, așadar, în sens strict, El nu a fost nici Mesia, nici Hristos până la botezul Său. Botezul Său corespunde, în plan profetic, cu pogorârea îngerului din Apocalipsa, capitolul zece, care a coborât la 11 august 1840, și, de asemenea, cu pogorârea îngerului puternic din capitolul optsprezece al Apocalipsei, care a coborât la 11 septembrie 2001. Cele trei repere profetice identifică manifestarea Duhului Sfânt în ploaia târzie.

Iudeii cavilatori se țineau de o concepție eronată, de un mesaj profetic fals, potrivit căruia Mesia avea să instaureze o împărăție pământească literală, în care poporul Israel avea să guverneze

lumea. Era un mesaj fals care promitea «pace și prosperitate».

Mesajul lui William Miller avea două elemente majore. Primul era aplicarea profețiilor de timp care identificau curățirea sanctuarului, iar al doilea, respingerea interpretării catolice a mileniului de o mie de ani, pe care protestanții erau înclinați să o creadă. Acea concepție falsă despre mileniu, care îl identifica drept o mie de ani de pace și prosperitate, fusese reprezentată de falsa viziune asupra împărăției lui Mesia pe care o susțineau iudeii cărtitori.

Cei doi martori identifică un mesaj contrafăcut al ploii târzii, care promite «pace și prosperitate», în cea de-a treia și ultima împlinire a istoriei solului care pregătește ca Solul Legământului să vină deodată la Templul Său. Acel fals mesaj al ploii târzii este identificat ca un mesaj de «pace și liniște», în contrast cu solia lui Ioan Botezătorul, care a proclamat că «orice pom care nu face roadă bună este tăiat și aruncat în foc», când sosește «mânia care are să vină». Aceasta a fost de asemenea reprezentată prin identificarea făcută de Miller, potrivit căreia nu va exista o mie de ani de pace, așa cum învață catolicismul, fiindcă, atunci când Domnul Se va întoarce, El va nimici pământul prin strălucirea venirii Sale.

Și vouă, celor necăjiți, odihnă împreună cu noi, când Domnul Isus se va descoperi din cer cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, aducând răzbunare asupra celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și asupra celor ce nu se supun Evangheliei Domnului nostru Isus Hristos; care vor fi pedepsiți cu o pierzare veșnică, departe de fața Domnului și de slava puterii Lui. 2
Tesaloniceni 1:7-9.

Primii doi soli care au pregătit calea pentru ca Solul Legământului să intre în legământ cu un nou popor ales demonstrează că un fals mesaj de „pace și liniște” al ploii târzii, care a fost formulat în a treia generație a Adventismului Laodicean, a fost conceput de Satana pentru a împiedica Adventismul Laodicean în a patra generație să recunoască rolul Islamului, așa cum este reprezentat în al treilea Vai.

În procesul de curățire care se săvârșește pentru cei reprezentați de fiii lui Levi, Cel ce vine după Ioan Botezătorul avea să-Și curețe cu desăvârșire aria, cu lopata de vânturat care este în mâna Lui. Acea lucrare se săvârșește prin Cuvântul Său.

„A cărui lopată de vânturat este în mâna Sa, și El Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar.” Matei 3:12. Acesta a fost unul dintre momentele de curățire. Prin cuvintele adevărului, pleava era despărțită de grâu. Pentru că erau prea trufași și plini de îndreptățire de sine ca să primească mustarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de smerenie, mulți s-au întors de la Isus. Mulți fac încă același lucru. Sufletele sunt puse la încercare și astăzi, la fel cum au fost acei ucenici în sinagoga din Capernaum. Când adevărul ajunge la inimă, ei văd că viețile lor nu sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei schimbări în întregime în ei înșiși; dar nu sunt dispuși să ia asupra lor lucrarea lepădării de sine. De aceea se mânia când păcatele le sunt descoperite. Pleacă jigniți, întocmai cum ucenicii L-au părăsit pe Isus, murmurând: „Acesta este un cuvânt greu; cine poate să-l asculte?”
Dorința veacurilor, 392.

Solia ploii târziu este „dezbaterea” din Habacuc capitolul doi și reprezintă cuvintele adevărului care despart pleava de grâu. Acea separare este curățirea înfăptuită de Solul Legământului. În istoria milerită, solia din Daniel capitolul opt, versetul paisprezece, a produs o curățire atunci când a eșuat pentru prima dată și a dus la timpul de zăbovire din Habacuc capitolul doi și la pilda celor zece fecioare din Matei capitolul douăzeci și cinci. Când solia Strigătului de la Miezul Noptii a fost, în cele din urmă, împlinită la 22 octombrie 1844, a produs o curățire și mai mare. Atunci Solul Legământului a sosit pe neașteptate și a început curățirea și purificarea finală. Mișcarea care trecuse prin primele două dintre cele trei curățiri și purificări a eșuat în cea de-a treia și a fost trimisă în pustia Laodiceei în 1863.

În istoria millerită, protestanții au fost mai întâi curățiți prin cuvintele adevărului; după aceea, mișcarea primului înger a fost curățită când a sosit a treia solie de încercare. Dar cei care fuseseră ziditorii templului millerit de-a lungul celor patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844, nu au trecut a treia probă, care a sosit la 22 octombrie 1844, deși au împlinit în chip desăvârșit pilda celor zece fecioare.

Mulți dintre cei care au ieșit în întâmpinarea Mirelui sub influența soliilor primului și celui de-al doilea înger au respins-o pe a treia, ultima solie de încercare care urma să fie dată lumii, iar o atitudine asemănătoare va fi adoptată când se va face ultima chemare.

„Fiecare particularitate a acestei pilde ar trebui să fie studiată cu atenție. Suntem reprezentați fie de fecioarele înțelepte, fie de cele neînțelepte.” Review and Herald, 31 octombrie 1899.

Istoria profetică ce a început odată cu sosirea celui de-al treilea înger, la 22 octombrie 1844, a fost un eșec și s-a încheiat cu rebeliunea din 1863. Până în 1850, sora White a redactat următorul mesaj.

Domnul mi-a dat o viziune, la 26 ianuarie, pe care o voi relata. Am văzut că unii din poporul lui Dumnezeu erau nesăbuiți și adormiți; erau doar pe jumătate treji și nu-și dădeau seama de vremea în care trăiam; și că „omul” cu „perie de murdărie” intrase, iar unii erau în primejdie să fie măturați. L-am implorat pe Isus să-i salveze, să-i cruțe încă puțin și să le îngăduie să-și vadă groaznicul pericol, ca să se poată pregăti înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu. Îngerul a zis: „Nimicirea vine ca un vârtej năprasnic.” L-am rugat pe înger să aibă milă și să-i salveze pe aceia care iubeau lumea aceasta și erau legați de averile lor și nu erau dispuși să se desprindă de ele și să le sacrifice, pentru a le grăbi solilor drumul, spre a hrăni oile flămânde, care piereau din pricina lipsei hranei duhovnicești.

Pe când priveam suflete sărmene murind din lipsa adevărului prezent, iar unii care mărturiseau că cred adevărul îi lăsau să moară, reținând mijloacele necesare pentru a duce înainte lucrarea lui Dumnezeu, priveliștea era prea dureroasă și l-am rugat pe înger să mi-o îndepărteze. Am văzut că, atunci când cauza lui Dumnezeu cerea o parte din averea lor, asemenea tânărului care a venit la Isus [Matei 19:16-22], ei plecau întristați; și că în curând urgia năvălitoare va trece și le va mătura toate averile, iar atunci va fi prea târziu să jertfească bunurile pământești și să-și strângă o comoară în cer. Review and Herald, 1 aprilie 1850.

În 1850, omul cu peria de curățat murdăria sosise deja. La 22 octombrie 1844, Solul Legământului venise pe neașteptate la Templul Său și începuse lucrarea de curățire și de purificare a fiilor lui

Levi.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Astăzi sufletele sunt puse la probă și încercate, iar mulți calcă pe aceleași urme ca cei care L-au părăsit pe Hristos. Când sunt puși la probă prin Cuvânt, Îl resping pe Învățătorul divin. Când sunt muștrați pentru că viețile lor nu sunt în armonie cu adevărul și dreptatea, se îndepărtează de Mântuitorul; iar hotărârea lor, asemenea celei a ucenicilor smintiți, nu mai este niciodată schimbată. Ei nu mai umblă cu Hristos. Astfel se împlinesc cuvintele: «El are vânturătoarea în mâna Sa și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar.»
Semnele Timpurilor, 15 mai 1901.